

Fényképalbum

A fénykép címe:	Édesanyám
Interjúalany neve:	Asztalos Zoltánné, sz. Toókos Ildikó
A fénykép készítésének helye:	Torda
A fénykép készítésének éve:	1910 körül
Kulcsfigura:	Horváth Ilona

Édesanyámról rendkívül jellemző ez a kép. Bár műteremben készült mégis a természetes arcát mutatja.

A fénykép címe:	Édesapám
Interjúalany neve:	Asztalos Zoltánné, sz. Toókos Ildikó
A fénykép készítésének helye:	n.a.
A fénykép készítésének éve:	1910 körül
Kulcsfigura:	Toókos Gyula

A kép az édesapámat ábrázolja fiatal hadnagyként az 1910-es évek elején. A nagyenyedi gimnáziumban kezdte a középiskolát, és aztán tizenöt éves korában váltott a katonai középiskolára, és ment Sopronba.

A fénykép címe:	Szüleim esküvői képe
Interjúalany neve:	Asztalos Zoltánné, sz. Toókos Ildikó
A fénykép készítésének helye:	Budapest
A fénykép készítésének éve:	1921
Kulcsfigura:	Toókos Gyula, Horváth Ilona

A trianoni határ miatt Erdélyben rekedt menyasszony végre 1921 őszén tudott átjönni. Ez a felvétel már a második királypuccs után közvetlenül készült, úgyhogy csoda, hogy a fáradtság nem látszik édesapám arcán, mert az egy nehéz helyzet volt akkor. Az édesapámnak itt már elég sok kitüntetése van. Nem hiába volt az első vitézek között. József főherceget avatta először vitézzé Horthy külön, és utána a későbbi hat törzskapitányt.

A fénykép címe:

Családunk

Interjúalany neve:

Asztalos Zoltánné, sz. Toókos Ildikó

A fénykép készítésének helye:

Debrecen

A fénykép készítésének éve:

1929

Kulcsfigura:

Toókos Gyula

Ez egy családi kép, amelyen a szüleim és mind a négy gyermek látható. Baloldalon az édesanyám, utána Enikő húgom, Uzonka, Csaba, és én. Édesapám itt már ezredesi egyenruhában van.

A fénykép címe:

Interjúalany neve:

A fénykép készítésének helye:

A fénykép készítésének éve:

Kulcsfigura:

Dóczy teadélután

Asztalos Zoltánné, sz. Toókos Ildikó

Debrecen

1930-as évek közepe

Toókos Ildikó

Egy gimnáziumi rendezvényen vagyok látható a jobb szélén. Egy csoportképből van kinagyítva. Valami teadélutánszerű rendezvény volt, és erre az úgymond testvér gimnazisták, a fiúk a református gimnáziumból is átjöttek. Azt tudom, hogy édesanyám képviselőfánkot csinált egy nagy tállal, még mindig előttem van a képe, hogy vitték át, mert mi ott laktunk a szomszédjában a gimnáziumnak.

Mind a három lány tőlünk a Dóczyba járt. A bátyám Nyulason végezte az első elemi, a többi már bent a Kollégiumnak az elemi iskolájában járta ki. Utána katonaiskolába ment Kőszegre. Én ott érettségiztem a Dóczyban '42-ben, a húgaim négy gimnázium után átmentek – akkor kereskedelminek mondtuk –, a mostani közgazdasági középiskolába. Felsőkereskedelminek hívták akkor, ott már praktikus tárgyakat tanultak: angolt vagy franciát is a német mellett. Érettségi után szerettem volna menni egyetemre is, de édesapám azt mondotta, hogy az egyetemista lányok – akkor is volt már az erkölcsükkel baj – nagyon szabadosak, nem akarja a lányát olyan helyre adni. Így aztán maradtam otthon.

A Dóczy nagyon jó iskola volt, azt tudom mondani: közösségre nevelő, munkára, tanulásra készítető. Egyébként Szabó Magdát onnan ismerem, hogy én akkor voltam hetedikes vagy nyolcadik gimnazista, mikor ő hospitálni járt be hozzánk. Akkor ő már végzős volt az egyetemen. Nem tudom, mennyi látszik meg belőlem mostan a hajdani dóczystárból, de azt tudom, hogy nagyon összetartók voltunk. A 65 éves érettségi találkozót még megtartottuk.

A fénykép címe:	Konfirmációs képem
Interjúalany neve:	Asztalos Zoltánné, sz. Toókos Ildikó
A fénykép készítésének helye:	Debrecen
A fénykép készítésének éve:	1939
Kulcsfigura:	Toókos Ildikó

Ez a kép 15 éves koromban készült. A konfirmáció nagyon jelentős esemény a református fiatalok számára.

A fénykép címe:	Első bálozás képem
Interjúalany neve:	Asztalos Zoltánné, sz. Toókos Ildikó
A fénykép készítésének helye:	Debrecen
A fénykép készítésének éve:	1940-es évek eleje
Kulcsfigura:	Toókos Ildikó

Jogászbálon voltam, ott készült. Ennekem volt kesztyűm, mégpedig édesanyámtól örökölt háromnegyedes hosszúságú, könyök alattig érő, de ezen a képen nem látszik. Édesanyám volt a gardemama.

A fénykép címe:	Szüleim közös képe
Interjúalany neve:	Asztalos Zoltánné, sz. Toókos Ildikó
A fénykép készítésének helye:	Debrecen
A fénykép készítésének éve:	1930-as évek
Kulcsfigura:	Toókos Gyula, Toókos Gyuláné

Ez a két kép sajátos együttes. Egyrészt édesapámról a '30-as évek első felében készült kép, és mellette édesanyámról két évtizeddel korábban készült kép. Ezt a képet nagyon szerette édesapám.

A fénykép címe:	Bethánia konferencia Alcsúton
Interjúalany neve:	Asztalos Zoltánné sz. Toókos Ildikó
A fénykép készítésének helye:	Alcsút
A fénykép készítésének éve:	1948
Kulcsfigura	Toókos Csaba

Ez a kép a '48-as nagy ifjúsági Bethánia konferencián készült Alcsúton. Háromezren voltunk. A hosszúpályi fiatalok mennek épp egy előadásra. Ott egy komoly lelki ébredés volt a szolgálatok nyomán, és a Bethánia központból Enikő néni lett a közösség vezetője. Úgyhogy ilyen sokan mentünk el Alcsútra Hosszúpályiból.

Középen fehér ingben a bátyám, Csaba áll, egy pokróc van a kezében. Egy héttel az alcsúti találkozó jött haza a négyéves orosz fogságból. El lehet képzelni, milyen letört állapotban volt. Körülvettük szeretettel és hívtuk: „Gyere velünk, megyünk egy ilyen csendes hétre, sok fiatal lesz ott együtt az Isten igéje mellett!” És nem, azt mondja, neki elege volt a sok emberből a lágerben, ő nem vágyik a tömegre. Tömegiszony, úgy mondjuk, az a betegségnek a tünete. Két nap múlva azt mondja: „Mégiscsak elmegyek” – lelki békességre vágyott. Nagyon örültünk persze, mert nagyon imádkoztunk érte, hogy Isten vezesse ilyen értelemben a gondolatait.

A bátyám élete végéig nagyon komolyan megélte a hitét. Öt gyereket neveltek fel egy keresetből, és nehezen éltek anyagilag, mert ugye, nem volt semmi családi háttér, akik segíthették volna, hiszen nekünk se volt semmink, és a szüleinknek se.

A fénykép címe:	Béni bácsi
Interjúalany neve:	Asztalos Zoltánné sz. Toókos Ildikó
A fénykép készítésének helye:	Alcsút
A fénykép készítésének éve:	1948
Kulcsfigura	Szikszai Béni

Ez a kép is a '48-as alcsúti konferencián készült. Előadásra ment a tömeg így, ilyen szétszórta a ritkás erdős oldalra, hogy ott árnyék lesz, és onnan majd lehet hallani a szolgálattevőnek a beszédjét a lentebb ülők felé – ugye, nem volt hangosítás. Itt van Béni bácsi, ő volt a Bethániának a főtitkára. Ezt a képet én készítettem. Volt egy kis ócska Kodakom, még a háború előtt kaptam. Tudtuk, hogy Béni bácsi nem engedi, hogy őt fényképezzék, de ott mentünk közvetlenül mögötte a bátyámmal beszélgetve. Nagyon boldog voltam, hogy itt vagyunk, és az első előadást most fogja hallgatni. És mutatom neki, hogy ott megy előttünk pár lépéssel Szikszai Béni bácsi, ő a főtitkára ennek a lelki csoportnak. És erre pont megáll Béni bácsi is. Mondom: „Béni bácsi!” – és ő hátranéz, hogy ki szólítja meg a tömegből. Hát én voltam, de a kezemben volt a fényképezőgép, és rögtön el is kattintottam.

Éppen ezen a nagy létszámú konferencián történt, hogy lejött Budapestről Berczky Albert püspök. Nagy megtiszteltetés volt, hogy a püspök maga jön el, és mintegy az igazolása is annak, hogy ez egy jó dolog, ami itt történik. Megvendégelték, és mi, lányok szolgáltunk fel neki.

A fénykép címe:

Interjúalany neve:

A fénykép készítésének helye:

A fénykép készítésének éve:

Kulcsfigura:

Esküvői képünk

Asztalos Zoltánné, sz. Toókos Ildikó

Debrecen

1954

Asztalos Zoltán, Toókos Ildikó

1954. május 9-én volt az esküvőnk négy év várakozás után, négy év jegyesség után a debreceni Nagytemplomban. Férjem egykori főnöke Hajdúhadháztól Debrecenbe került a Nagytemplomba, és ő esketett bennünket. Akkor már tudtuk, hogy hová kerül a férjem lekésznek. Úgyhogy már az esküvő utáni vasárnapon elutaztunk Selyebre.

A fénykép címe:	Selyebi parókiabelső
Interjúalany neve:	Asztalos Zoltánné sz. Toókos Ildikó
A fénykép készítésének helye:	Selyeb
A fénykép készítésének éve:	1950-es évek

A selyebi parókián két utcára néző szoba volt: egy nagy és egy egészen keskeny; tipikus abaúji építkezés. Ez a nagyszoba volt a miénk, és a kis keskeny előszobából nyílt egy olyan kicsike szoba, amiben két ágy fért el és egy kis szekrény, aminek a hátuljához egy mosdóállványt szereltünk. Az volt a szüleim „lakosztálya”.

Ezt az asztalt a négy székkal édesapám annakidején nekem csináltatta a stafírunomba. Egy nagyon szép kerek asztalt vett egy debreceni régiségkereskedőnél, és ahhoz csináltatott ugyanolyan stílusban székeket. '44-ben aztán oroszok (talán egészségügyisek) foglalták el a mi Péterfia utcai lakásunkat, ami így szabad préda lett, ki mit látott, azt vihetett el. Amikor már otthon voltunk Debrecenben a menekülés után, én átmentem a szomszéd házban lakó asszonyhoz. „Hát ez az asztal hogy kerül ide?” Azt mondja: „Innen hoztuk a szomszédból, de visszaadom, ha a maguké”. „Hát – mondom – nagyon szépen köszönöm, mert ez pont nekem készült”. És így került vissza. Most Ildi lányoméknál van, mindig ott szokott lenni az előszobában.